

Bitterfittan- jättekul med vår

Våren är på ingång.

Underbart vackra gröna färger ramar in vår värld och fågelkvittret blir till naturens egna spotify-lista utan slut. Björkarna skakar av sig sin pollen och det är som att mina ögon plötsligt har blivit björkpollen-magneter. Gräset sträcker på sig i solskenet, inte för att det vill bli hur högt som helst, utan för att nå mina bara ben, ge mig kliande utslag och hänskratta åt mig bakom min rygg.

Och där sitter en liten kisse-katt och myser vid husväggen i den allra första värmande vårsolen. När jag sätter mig på stolen en bit ifrån blir det plågsamt uppenbart att katthelvetet även har hårat av sig på stolens mjuka tygdynor och den där björkpollen som fick mina ögon att rinna är nu ett minne blott, istället börjar jag nysa hysteriskt och det kliar över hela kroppen.

Första uteserveringen öppnar. Vi är inte kloka, vi svenskar, utan kastar oss ner på iskalla stolar av metall, som att vi bad om att få urinvägsinfektion. Vi blir genast tilldelade filter att ha över våra dunjackor och ben och någon ur personalen släpar med stor möda fram en enorm metallklump med infravärme, alla lutar sig åt det hållet för att eventuellt känna en varm pust mot ena kinden. Någon annan tänder en cigg i ett försök att hålla värmen, alla ickerökare ser avundsjukt på under lugg. En tredje beställer in den största och varmaste latten de har. Men en fjärde person tar det steget längre. Hon har jackan hängande över ryggstödet, förvisso en filt över axlarna, men ingen om benen och hon lutar sig fram mot servitrisen för att göra sin beställning. "Ett glas rosé tack". Alla som sitter intryckta på den minimala uteplatsen tystnar. Folk börjar viska genom blåfrusna läppar. Beställde hon just ett glas rosé? Shit, vi ligger i bakvattnet! Rosésäsongen är här! Plötsligt flödar ishinkarna proppfulla av rosépavor, ingen vill ju vara den som är den. Tjejen har även lirkat fram ett par solglajjor ur väskan, trots att solens strålar inte lyser starkare än ett stearinljus en mulen oktoberdag. Bakom stora svarta glas döljer sig rödsvullna rinnande ögon. Tårarna stoppas av ett tjockt lager brunpuder. Att det rinner ur näsan är egentligen inget problem, det är så kallt så snoret i stort sett fryser halvvägs ut. Jag, eller min genetik, hade antagligen passat bättre med livet på tundran, men nu bor jag i Stockholm och det är bara att gilla läget. Tur att rosévinet smakar saft och att det bara är ett par månader kvar tills det är okej att dricka rödtjut igen.

Hepp!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Hélène med Poeter.se id #5090 innehar upphovsrätten